

Eigendom

Hebben jullie ooit de film: “The Gods must be Crazy” gezien? Het gaat over eigendom. Een piloot gooit een leeg colaflesje uit zijn cockpit als hij over een arm gebied in Afrika vliegt. Het flesje komt op het hoofd van een man terecht die denkt dat dit van de goden komt. Hij krijgt daarmee een status binnen zijn stam die onvoorstelbaar is. Hij bezit ineens eigendom!

Dit eigendom wordt gaandeweg de oorzaak van dualisme, tweespalt en broederstrijd. Men poogt met allerlei tot dan toe onbekende en ongeoorloofde manieren dit flesje in eigendom te krijgen. Dan besluit de stam, nadat iemand is gedood door de onbegrensde hebzucht, dat het flesje terug moet worden gegeven aan de goden...

Het is opvallend hoe het begrip eigendom de polariteit in onze werkelijkheid tot uitersten drijft. Het is opvallend ook dat we niet kunnen of willen zien dat het begrip eigendom op zich een signaal is. Zodra er sprake is van eigendom wordt ons denken, spreken en doen aangestuurd door een pertinente domheid.

We spreken over onze kinderen, we spreken over ons huis, onze auto, onze vrienden, en dat bezittelijk voornaamwoord - ter aanduiding van eigendom - is één grote illusie. Het is al zo erg geworden dat onze eigendommen ons bezitten, ons beheersen in denken, spreken en handelen. De meeste mensen op Aarde leven om te werken en meer eigendom te vergaren. Het is een vicieuze cirkel geworden.

Kahlil Gibran die van 1883 tot 1931 leefde heeft ons prachtige doordenkertjes nagelaten.

“Je kinderen zijn je kinderen niet. Zij zijn de zonen en dochters van ‘s leven hunkering naar zichzelf. Zij komen door je, maar zijn niet van je, en hoewel zij bij je zijn, behoren ze je niet toe”.

In navolging van die uitspraak kunnen we ook zeggen: Ons huis is ons huis niet. Het is een levensbehoefte op de eerste trede van de piramide van Mazlov. Onze auto is onze auto niet, het is slechts een voertuig dat onze behoefte aan status bevredigt. Onze vrienden zijn onze vrienden niet, ze voldoen in onze behoefte aan vriendschap.

Zijn wij vergeten dat wij medescheppers zijn in dit Universum, dat alles er al is als we het concept eigendom los laten. Zijn we vergeten dat ons leven niet ons leven is, maar een geschenk van de Schepping? Waarom zouden wij iets in eigendom nemen als de Schepper in al onze noden en behoeften kan voorzien?

ArjunA ©

